

der straalende over Udvalget, ogsaa maatte kunde bruges til at belyse det i Forhold til den høitærede Krigsminister. — Angaaende Forstærkningen skal jeg ikke udtale mig videre, end jeg har gjort tidligere. Der er kun een Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gjøre med Hensyn til Kjøbenhavns Bæbning. Denne i sig selv vistnok ikke meget populære Institution vil neppe blive mere populær ved en Udvidelse med to Batailloner. Dette vil imidlertid være et underordnet Spørgsmaal overfor det om, hvad Forsvaret kræver; men det forekommer mig betænkeligt, naar Ministeren vil drage et Sogn, der ligger udenfor Byen og ikke staar i nogen yderligere Forbindelse med denne i andre Retninger, ind under Kjøbenhavn, og paalægge det en Forpligtelse, som tidligere kun har paahvilet selve Byen. Det synes mig, at de Motiver, som angives derfor, affet fra det, at det var heldigt i tilføre Bæbningen noget mere Mandskab, ere lidt svage; thi de indskrænke sig dels til, at Folk flytte fra Byen til Frederiksberg, og dels til, at der navnlig er en Del Personer, som skulle gjøre Tjeneste i Bæbningen, og som undrage sig derfor ved kort Tid førend Dvælsernes Begyndelse at flytte til Frederiksberg, ligge paa Landet der, og flytte ind til Byen igjen, naar Dvælserne ere forbi. Det forekommer mig nu, at det af et saadant Motiv at ville for dette Forholds Vedkommende inddrage Frederiksberg Sogn under Byen er „for Smed at rette Boger“; thi de Personer, som ville unddrage sig for Tjenesten, ville sandsynligvis ikke blive ramte derved, da de have, mange andre Steder at tage hen, som ligge nok saa nær ved Kjøbenhavn. De kunne blot søge Amager og Byerne derude, saa de skulle nok finde Leilighed til at unddrage sig denne Tjeneste; og da det kun er for en meget kort Tid, vil det jo være dem temmelig ligegyldigt, hvor de bo. Det var de Bemærkninger, som det foreliggende Forslag har givet mig Anledning til, og jeg skal nu slutte med en Bøn til det høie Thing, og specielt til det ærede Flertal i dette Thing, om ikke yderligere at skyde denne Sag hen til en uvis Fremtid, men at lade den alvorlige Billie til at behandle den, som jeg aldeles ikke tvivler paa, at det ærede Flertal er i Besiddelse af, komme frem i Handling. Jeg beder Dem om det for Hærens Skyld, thi der er Intet saa nedtrykkende, Intet saa sørgeligt og paa en vis Maade — det er ikke i den værste Betydning, jeg siger det — demoraliserende for en Hær, som i længere Tid at befinde sig i en saadan Dvergangstilstand som den, vor Hær har været i de

sidste 3 Aar, og det er dobbelt uheldigt, naar de intelligenteste, bedste og ivrigste Kræfter maa sige sig selv, at alt det Arbejde, den Møje og den Svær, de offere paa deres Gjerning, ikke er tilstrækkelig til, at denne Gjerning kan udføres paa tilbørlig Maade, ligesom de ogsaa maa erkjende, at, naar engang Hæren skulde blive kaldt til at udføre den Dont, som er den paalagt til Forsvar for Fædrelandet, saa vil dens Kommando ikke være af den Natur, at den kan kaldes forsvarlig. Og jeg vil bede de Herrer om det for en anden Sags Skyld, som jeg i det Mindste for mit Vedkommende er overbevist om, at Alle, hvad enten de høre til den ene eller den anden Side af Salen, omfatte med lige Varme, lige Kjærlighed og lige Interesse, det er for vort Fædrelands Skyld. Jeg tror ikke, at, naar man betragter den politiske Himmel i Europa for Dieblikket, og naar man stiller sig selv det Spørgsmaal, om denne Himmel tegner paa godt Veir eller paa Uro og Storme, naar man fremdeles stiller sig selv det Spørgsmaal, om den Fred, der nys blev sluttet mellem de to europæiske Kolosser, hvoraf den ene kun ønsker at fremstjynde saameget som muligt og den anden at forhale saa lidt som muligt Gjenoptagelsen af Kampen paa Liv og Død, om den Fred, siger jeg, har nogen Sandsynlighed for at blive bestaaende i et længere Tidsrum; naar man fremdeles retter det Spørgsmaal til sig selv, om den nervøse og spændte Tilstand, hvori de andre Stormagter i Europa netop ligeoverfor dette Spørgsmaal befinde sig, vil gjøre det naturligt, at de i paa kommende Tilfælde ville vove at holde sig tilbage og ikke blande sig i en Strid, som ved et uheldigt Udfald til den ene eller den anden Side fuldstændig vilde forrykke den europæiske Egevægt, og naar man saa endelig spørger, om det lille Land, der holder Nøglerne til Østersøen i sin Haand, med nogen som helst Sandsynlighed kan vente at blive fritaget for i et saadant Tilfælde at tage sit Parti — jeg siger, blive fritaget for, thi det ligger jo nær, at man kan blive nødsaget dertil, om man end nok saa gjerne vilde være fri — naar man stiller sig disse Spørgsmaal, maa saa ikke de Herrer, og maa vi saa ikke Alle, besvare dem alle be-negtende? Dette tror jeg, at vi maa, naar vi ville se Sagen i dens sande og rette Lys; men naar det er Tilfældet, saa siger jeg, lad os saa ikke tøve med i en forsvarlig uddannet og forsvarlig kommanderet Hær at give vort Land det væsentligste og nødvendige Middel til under en saadan Konflikt at kunne bevare sin Sejrbestem-